

FUNGUS

POPULAIR ORGAAN VOOR DE LEDEN VAN DE
NEDERLANDSCHE MYCOLOGISCHE VEREENIGING

Onder hooge bescherming van H.M. de Koningin-Moeder

Algemeene Vergadering 1 Oct. Ruurlo zie pag. 18

Algemeene Ledenexcursie 1-2 Oct. Ruurlo zie pag. 18

BIJ 'T BEGIN VAN DEN NIEUWEN JAARGANG

Het zal me altijd heugen, wat iemand eens tegen me zei, over een concert: „Ja, ik merk dan altijd, dat er nog wat anders is.” Tusschen veel dagelijksche beslommingen— ook minder aangename — is de zeldzame verfrissing voor de muzikaal aanvoelende: de andere sfeer; het er eens uit zijn in een andere wereld. Natuurgenot staat op dit gebied niet lager en werkt niet anders dan muziek. Wie werkelijk wat van de natuur genieten wil, moet er echter ook wat van kennen; hier — als in de muziek — zonder kennis geen genot. Deze opwekkende genietingen leven echter voor zichzelf, de maatschappij kan er een grooter of kleiner ruimte voor beschikbaar stellen, we moeten er actief naar grijpen en — ze onderhouden.

Het is daarom, dat we in deze tijden moeten overwegen er wat van te bewaren. Ook in den grooten oorlog zijn op 't ideëele gerichte vereenigingen, niettegenstaande de armoede, niettegenstaande de gevorderde geweldige krachtsinspanning voor andere zaken, in stand gebleven, de uitingen van kunst en wetenschap hielden niet op. En na den oorlog dook in kringen van wetenschap en kunst voor 't eerst weer de toenaderingsgezindheid op en 't gevoel van samenhoorigheid.

Ook in dezen crisistijd moeten we dus onze op 't ideëele gerichte vereenigingen in stand houden. Onze natuurhistorische vereenigingen zijn vele — maar dit is goed, want hierdoor wordt een ruim veld van natuurstudie bestreken. En ze demonstreeren ons immers, dat er „nog wat anders” is — de groote natuur, waar we nog altijd verfrissing kunnen vinden tusschen ons dagelijksch werk.

Op de laatste jaarvergadering van de Ned. Myc. Ver. bleek, dat het ledental dier vereeniging beduidend geslonken was. We willen dit feit niet verdoezelen, maar wel onder de oogen zien. Weten we onze behoefte aan natuurgenot te blijven voeden, dan zullen we op den duur er meer aan hebben. Zoeken we dus contact met de bonte zwammenwereld! Veelal kon dit op intensieve wijze door de prachtige tentoonstellingen der vereeniging. Door deze tentoonstellingen is in verschillende plaatsen de liefde voor de herfstnatuur sterk bevorderd. Velen namen de tentoonstellingstraditie over, zoodat we nu in 't najaar in verschillende plaatsen grootere of kleinere tentoonstellingen hebben. De mycologische vereeniging heeft in de laatste jaren door verschillende omstandigheden haar tradities wat gewijzigd en houdt nu in 't najaar excursies, die meer dagen duren, en op een Zaterdag en Zondag vallen, op een plaats, waar de herfstflora rijk is. Dit jaar is de excursie naar 't mooie Ruurlo. Wanneer alles zoo slaagt als verleden jaar in Nunspeet, kunnen we iedereen aanraden, eens een paar van die mooie dagen, waar men oude bekenden, zoowel onder de paddenstoelen, als onder de paddenstoelenliefhebbers ontmoet, of nieuwe kennissen onder beide categorieën verwerft, bij te wonen.

Tot Ruurlo dus.

Wat Fungus betreft, op de alg. ledenvergadering op Zaterdag 9 Juli te Utrecht gehouden, werd besloten, de uitgave voor een jaar te bestendigen. In de vacature G. C. A. Fabius werd als redacteur benoemd de heer G. D. Swanenburg de Veye, schoolarts te Veendam.

Ook werd besloten den inhoud van Fungus een meer wetenschappelijke oriëntering te geven, zonder dat het tijdschrift voor ontwikkelde volslagen leeken niet te volgen zou zijn.

We stellen ons voor, naast publicatie van interessante waarnemingen en meer voor den vakkundige van waarde zijnde boek-beoordeelingen en literatuuruittreksels, artikelen op te nemen, die een inleiding zijn tot mycologische onderwerpen en waardoor dus een ieder zijn kennis op dit gebied verrijken kan, de gedeeltelijk vakkundige, doordat hij van een bepaald minder bekend gebied een overzicht aantreft, de leek, doordat hij op verschillende manieren in de mycologie thuis gebracht wordt.

We hopen in dit eerste nummer reeds een begin van eenige van dergelijke artikelen gegeven te hebben en zeggen den inzenders hiervan, zoowel als in 't algemeen, hartelijk dank. Verder blijven we een beroep doen op allen, die voelen voor de mycologie, om copie in te zenden, zoodra zich iets interessants voordoet. Op deze wijze kan 't best 't probleem van een tijdschrift, dat populair wil zijn, en tevens wat van wetenschappelijke waarde wil geven, opgelost worden.

DE REDACTIE.

MYCOLOGISCHE VONDSTEN IN DE FRANSCH ALPEN

Het doel van mijn reis was eigenlijk eens kennis te gaan maken met de buitengewoon rijke flora van dat gedeelte der Fransche Alpen in Dauphiné, gelegen tusschen 't schilderachtige oude vestingstadje Briançon en de Italiaansche grens. Maar ik zou toch geen waardig lid van onze vereeniging zijn, wanneer ik niet van de gelegenheid gebruik had gemaakt, om zoo „en passant" eens te zien, of er bij geval op mycologisch gebied ook iets aardigs te vinden was.

En hoewel noch de tijd van het jaar (eind Juli—Begin Augustus), noch de weersomstandigheden de kans op een flinke paddenstoelenoogst groot maakten, zoo moet ik toch bekennen, dat ik er geen oogenblik spijt van gehad heb, in mijn koffer een bescheiden plaatsje te hebben gereserveerd voor de werkjes van Costantin et Dufour en van Ricken (*Vademecum*), 't eerste voor 't determineeren, 't tweede voor de beschrijvingen van vrijwel alle in Midden- Europa voorkomende hoogere zwammen. Op reis en bij 't maken van excursies zijn beide beknopte, handige boekjes onmisbaar en net voldoende, om met veel kans op succes den juisten naam der gevonden soorten op te kunnen zoeken. Alleen goede afbeeldingen kan men noode ontberen.

In genoemde streek, waar ik een dag of veertien ben geweest, schijnt het vrijwel constant mooie weer in den zomer weinig bevorderlijk voor paddenstoelengroei. Door de groote hoogte (1500 m) is 't er, ondanks de voortdurende en intensieve zonbestraling, nooit onaangenaam warm, mede een gevolg van de geringe vochtigheid der lucht. Daardoor is 't klimaat er ideaal, wat eigenlijk te danken is aan 't feit, dat men in Dauphiné 2 soorten klimaat vindt, het koele vochtige van Savoye en 't warme droge van de Provence respectievelijk in 't Noordelijke en in 't Zuidelijke gedeelte en 't is juist in dit gebied, waar ongeveer de scheidingslijn tusschen beide loopt, dat men een bijzonder aangename combinatie van beide klimaten aantreft.

Regen van eenige beteekenis valt er niet, behalve bij flinke onweersbuien, maar die komen weinig voor.

Ook deze zomer liet 't weer niets te wenschen over, geen wolkje heb ik in die weken aan de egaal-blauwe lucht gezien en de neerslag in de voorafgaande maanden was van geen beteekenis geweest. De plantengroei, die geheel op dat weertype is ingesteld, is er schitterend en vertoont een rijkdom aan soorten, waar degene, die zoo iets voor 't eerst ziet, werkelijk een oogenblik beduusd van is. De eerste indruk, die een dergelijke bloemenpracht maakt, is onvergetelijk!

Maar de paddenstoelen hebben 't niet zoo erg op dat heerlijke klimaat begrepen en 't was dan ook te verwachten, dat mijn oogst

op dat gebied niet groot zou zijn, temeer, waar ik er eigenlijk niet opzettelijk naar ging zoeken, maar mij wilde beperken tot datgene, waar ik op mijn botanische excursies toevallig tegenaan zou lopen.

Bij 't plaatsje Aiguilles, gelegen in de schilderachtige „Vallée du Queyras”, het dal van 't riviertje de Guil (zijrivier van de Durance = zijrivier van de Rhône), waar ik voor een veertien-daagsch verblijf mijn tenten had opgeslagen, zijn de noordhellingen van de bergketen, die het dal aan de Zuidzijde afsluit, van onder tot boven bedekt met uitgestrekte larixbosschen. Een enkel dennetje staat er tusschen, maar de larix is de eenige boom, die daar in boschformatie voorkomt.

De Zuidkant van de bergen aan de andere zijde van 't dal is vrijwel kaal (wat opgaand hout betreft), rotsachtig en warm en 't was op deze zongestoofde hellingen, dat zich de flora openbaarde in al haar pracht en rijkdom. Maar wilde ik eenige kans op een zwammetje hebben, dan moest ik natuurlijk aan den schaduwrijken boschkant wezen. En dat kwam ook wel uit, want op enkele weinige soorten na, heb ik ze allemaal in 't larixwoud gevonden.

Aan weerskanten van de vele beekjes, die daar over een rotsachtige bedding tusschen rijk begroeide oevers een weg naar 't dal zoeken, bleek de boschgrond meestal over een vrij groote uitgestrektheid vochtig te zijn en op die voor paddenstoelen meest gunstige groeiplaatsen heb ik dan ook mijn mooiste vondsten gedaan.

Toch leverde, geheel tegen de verwachting in, de steenachtige droge zuidhelling ook nog een paar leuke dingen op en die vond ik al de eerste de beste middag, toen ik nog maar amper bekomen was van de emotievolle tocht per autocar over 't allerlaatste traject naar de plaats van bestemming. De nachttrein uit Parijs was een half uurtje te laat in Montdauphin aangekomen en de chauffeur van de auto, welke de verbinding tot stand brengt tusschen dit spoorstation en Aiguilles, wilde zeker gaarne den verloren tijd inhalen. Met een angstwekkende vaart werd de smalle kronkelende weg, die zich meestal hoog boven 't riviertje in het dal langs de rotsen slingerde, afgejakkerd. Bochten, tunnels en bruggen werden met onveranderlijke snelheid „genomen”, nu eens hielden we met z'n allen (er waren meerdere slachtoffers) naar den eenen, dan plotseling weer naar den anderen kant van de auto over, schijnbaar om met volle aandacht het indrukwekkende natuurschoon te bewonderen, maar in werkelijkheid als noodzakelijk gevolg van de acuut optredende veranderingen in richting, die onze gids zijn vervoermiddel en dus ons deed ondergaan.

Begrijpelijk was er zoodoende al heel weinig gelegenheid om van al 't moois om ons heen te genieten, want we konden eigenlijk niet veel anders doen, dan ons met de vraag bezig houden, wat van twee kwaden nog 't beste zou zijn: met volle vaart een tegenkomer,

die elk oogenblik onverwachts om een hoek kon verschijnen, bestormen en waarschijnlijk verpletteren, of met z'n allen over den wegrand, in 't een honderdtal meters lager stroomende riviertje met zijn rotsachtige bedding, kieperen.

Maar alle sombere voorgevoelens ten spijt, wist de chauffeur, die in ieder geval een uiterst kundig stuurman bleek te zijn, ons handig langs de vele gevaarlijke klippen te loodsen, waarbij 't geluk met ons was, dat we op heel die lange tocht van meer dan een uur, geen sterveling tegenkwamen. Zoo bleven ongelukken gelukkig uit, zoodat ik 't tenslotte nog aan hem te danken had, dat ik reeds een uurtje na behouden aankomst, met onbeschadigde ledematen de rotsen achter 't hotel aan 't beklimmen was, genietende van mijn eersten vacatiedag temidden van een overweldigende bloemenweelde.

En't was daar dien eersten middag reeds, dat ik op een klein plateau in, de volle zon tusschen de fijne zilver-besponnen blad-rozetjes van 't spinrag huislook mijn eerste zwammetjes vond. Ze waren zeer bescheiden in afmetingen en aantal, maar wat kwaliteit betreft van 't allerbeste. Twee verschillende soorten groeiden er door elkaar, een groot ere bruine met een hoedje van een paar cm, en een heel klein zwartje, dat maar nauwelijks een halve cm haalde, beide met aflopende plaatjes en een genaveld hoedje. De eerste herkende ik dadelijk als *Omphalia pyxidata*, de andere bleek iets bijzonders te zijn, een rosesporige en wel *Eccilia parkensis*, een parmantig klein ding in een somber zwartbruin pakje gestoken. Ook de plaatjes waren zoo donker gekleurd, bij oudere exemplaren met een rose waas er over heen. Ricken noemt de lamellen „weisslich, schl. fleischrot”, maar zegt in zijn onderschrift (zie blz. 302), dat Quélet ze als „graulich” aangeeft, wat volgens mij ook beter uitkomt. In vochtigen toestand is dit paddenstoeltje aanmerkelijk lichter van kleur, maar men zal 't toch altijd gemakkelijk over 't hoofd zien.

Dat was dus al dadelijk een leuke verrassing, want op zoo'n droog, steenachtig plekje had ik zoiets heelemaal niet verwacht. En 't bleek ook wel een buitenkansje te zijn, want behalve nog éénmaal, heb ik op de warme zuidhellingen der bergen niets meer op mycologisch gebied gevonden (een paar uitgedroogde exemplaren van *Pholiota praecox* reken ik maar niet mee). Maar die eene keer was 't dan ook iets moois! Uit de verte zag ik al een groot aantal witte stippen en mijn eerste gedachte was: champignons! Dat was natuurlijk mis, want bij nadere beschouwing bleek de gelijkenis, alleen door kleur, vorm en grootte van den hoed en door de wijze van groeien, maar zeer oppervlakkig te zijn.

Nu groeiden er op diezelfde plaats vele exemplaren van de stengellooze distel, een prachtige plant, maar met allergemeenste stekels. En alsof ze bescherming hadden gezocht tegen mogelijke

vijanden, stonden vrijwel al die teere witte paddenstoelen tusschen en onder de dreigend gepunte bladeren van deze distel. Met veel moeite en niet zonder pijnlijke kennismaking met hun beschermsters lukte het er een paar onbeschadigd los te peuteren, maar 't bleek de moeite en de prikken wel waard, want er kwamen eenige bijzonder mooie zuiverwitte *Lepiota's* voor den dag, met een dof- zijdeachtig glanzenden hoed en een dunne licht gekromde steel, voorzien van een fraai manchetje.

't Vinden van den juisten naam (*Lepiota holosericea*) gaf met behulp van C. en D. niet veel moeite en volgens de beschrijvingen klopte een en ander als een bus. Uit ons land is deze „zijdeachtige parasolzwam”, als ik mij niet vergis, onbekend.

(*Wordt vervolgd*)

G. D. SWANENBURG DE VEYE.

OVER ENKELE TYPEN VAN VRUCHTVORMEN BIJ ZWAMMEN

Naar aanleiding van een vraag, die ik reeds meerdere malen van verschillende zijden ontving, wil ik trachten in het navolgende een korte uiteenzetting te geven van enkele der voornaamste vruchtvormen bij zwammen. Ongetwijfeld zal dit niet alleen voor hen, die de vraag stelden, maar ook voor meerdere lezers van „Fungus” van belang zijn.

De vraag luidde dan: „*Wat zijn conidia, en welke rol spelen zij in de natuur?*” — Het antwoord op het tweede deel van de vraag is zeer eenvoudig: de conidia dienen voor de voortplanting (zgn. ongeslachtelijke voortplanting). Om echter duidelijk te maken, wat conidia precies zijn, is het noodig een meer uitvoerige uiteenzetting te geven.

Het zal aan de meeste lezers van „Fungus” wel bekend zijn, dat de zwammen zich met sporen voortplanten, en dat we deze onderscheiden al naardat ze uitwendig *op* een cel (basidium) worden gevormd (basidiosporen bij de Basidiomyceten) of naar dat ze inwendig *in* een cel (ascus-zakje) worden gevormd (ascosporen bij de Ascomyceten). Het eigenaardige aan deze beide vormen van sporen is nu, dat aan hun vorming voorafgaat een min of meer sterk uitgesproken sexueel proces. De geschiedenis daarvan is in grove trekken als volgt: Elke spore bevat *een* kern, welke in 't bezit is van *een enkel* stel kernlissen (chromosomen), en die we daarom *haploid* noemen. De spore kiemt, vormt een draad (hyphe) met cellen, die steeds *één* zoo'n haploide kern bevatten. — Nu kan het gebeuren, dat twee van der gelijke haploide mycelia, elk ontstaan uit *één* spoor, met elkaar in contact komen. Er ontstaan dan in dat zgn. combinatie-mycelium cellen, die in 't bezit komen van twee kernen (*één* uit elk mycelium), en die we *diploid* noemen. Door deeling ontstaan uit deze 2-kernige cellen nieuwe cellen, die steeds

weer tweekernig zijn. Men spreekt hier van *paarkernphase*. Bij de gewone paddenstoelen ontstaat op dit paarkern mycelium het vruchtlichaam, waarvan dus ook elke cel twee kernen heeft. In de cellen nu, die bestemd zijn om tot basidium te worden, versmelten die beide kernen met elkaar tot *een enkelen kern*, die daarmee dus een dubbel stel chromosomen krijgt (diploide kernen). Men zou dit in wezen een bevruchting kunnen noemen. Hierna gebeurt echter iets, wat men gewoon is *reductiedeeling* te noemen: uit de eene, diploide kern ontstaan er meerdere (bij Basidiomyceten als regel *vier*, bij Ascomyceten als regel *acht*), die weer haploid zijn, en dus één enkel stel chromosomen bezitten (voor nadere bijzonderheden worde hier naar de algemeene botanische literatuur verwezen). Elk van deze kernen komt tenslotte in een spore te liggen. Dit voert ons tot ons uitgangspunt terug, en dus hebben we hiermee in 't kort de levenscyclus van de zwammen behandeld. Terloops zij opgemerkt, dat die afwisseling van haploide en diploide „phase" bij alle organismen voorkomt.

Wanneer we nu echter in een of ander handboek een definitie van „spore" opzoeken (zie b.v. *Gäumann*), dan lezen we daar, dat sporen zijn *cellen of celklompen, met een karakteristieken vorm, die van de moederplant loslaten en zelfstandig tot nieuwe individuen uitgroeien*. — Dit omvat dus veel meer! Want er wordt van een sexueel proces en van asci en basidia niet gesproken. Het blijkt dan ook inderdaad, dat men op deze wijze nog geheel andere dingen, ja feitelijk alle voortplantingsmiddelen van de zwammen „sporen" kan noemen, hetgeen dan ook in het spraakgebruik door mycologen zeer vaak gedaan wordt.

Men kan nu echter deze sporen in verschillende categorieën rangschikken. In de eerste plaats zullen we daarvan de *conidia* bespreken. Misschien kunnen we het best aan een voorbeeld duidelijk maken wat dat zijn..)

Ieder kent natuurlijk het Geweizwammetje (*Xylaria Hypoxylon*), (Ascomycetes), dat op oude stopen in dezen tijd van het jaar zoo algemeen voorkomt. De soms grillig gevormde geweitjes zijn van onder zwart gekleurd, terwijl ze naar boven toe als met een wit poeder bestoven schijnen. Dit witte poeder nu bestaat uit *conidia*. Dit zijn ovale, eencellige, kleurlooze lichaampjes, die aan 't eind van hyphen (zwamdraden) worden afgesnoerd. Komen deze conidia op een voor hen geschikte plaats, dan kiemen ze en kunnen zoo nieuwe mycelia doen ontstaan. — Volgen we nu de ontwikkeling van zoo'n *Xylaria*-vruchtlichaam in den laten herfst en winter, dan

¹⁾ Ik wil hier, om de zaak niet noodeloos te compliceeren, liever niet ingaan op de nieuwere opvattingen uit de school van *Vuillemin*, welke opvattingen trouwens nog niet algemeen door de mycologen worden nagevolgd. Ik tracht slechts zooveel te geven, dat men de oudere en bekende werken zal kunnen volgen.

zien we het meelachtige stof langzamerhand verdwijnen. Tenslotte is het knotsje geheel zwart geworden, en ook is de vorm wat veranderd. Er komen zwarte knobbeltjes op te zien, die bij doorsnede een holte (perithecium) blijken te bevatten, welk perithecium geheel met asci is opgevuld. Elke ascus bevat acht *zwarte* sporen, die tenslotte door een opening vrijkomen. We hebben dus bij *Xylaria Hypoxylon*: a. kleurlooze, eencellige, ovale conidia; b. zwarte, ovale, eencellige ascosporen.

Een ander voorbeeld vinden we bij het paarse knoopzwammetje (*Coryne sarcoïdes*). Meestal vinden we dit in den vorm van een groot aantal, dicht bij elkaar staande paarse knotsjes. Dit is de conidiënvorm, waarbij zeer kleine, kleurlooze, eencellige conidia worden afgegeven. De vorm, waarin de asci optreden is meer schotel- of knoopvormig, ook paars gekleurd, maar hier zijn de ascosporen cilindrisch en gebogen, en 1—4 cellig.

(Wordt vervolgd.)

W. J. LÜTJEHARMS.

VERGIFTIGING DOOR PADDENSTOELEN VI¹)

Ik heb gemeend in het voorafgaande te moeten afwijken van de indeeling der paddenstoelenvergiftigen, zooals die door Roch is gegeven en die tot nu toe als de meest rationeele is aangemerkt. Afgescheiden van de moederkoornvergiftiging, welke door een lagere zwam wordt veroorzaakt, verdeelt Roch de vergiftige paddenstoelen als volgt:

1. die, welke een haemolytisch vergift bevatten (*Gyromitra*).
2. die, welke stoffen bevatten, die op het maag-darmkanaal werken (o.a. *Russula*, *Entoloma*).
3. die, welke op het zenuwstelsel werken (*Amanita muscaria*).
4. die, welke na een incubatiestadium, celdegeneratie veroorzaken (*Amanita phalloides*),

Zooals is aangegeven komt het mij voor, dat de eerste als afzonderlijke rubriek geen bestaansrecht bezit. In rauwen staat hebben deze zwammen de haemolytische werking met vele anderen gemeen, waarnaast een phalloïdesachtig vergift aanwezig schijnt te zijn, zoodat de intoxicatie zeker een gemengde is.

De drie andere rubrieken kunnen goed uiteen gehouden worden.

Ik zal allereerst de tweede behandelen. De verschijnselen zijn bijna uitsluitend die van den kant van het maag-darmkanaal, braken, maag- en darmpijnen, diarrhé. Zooals reeds is opgemerkt komen deze ook bij verschillende niet als giftig bekend staande soorten voor, hetzij door mechanische werking, hetzij door over-

¹) V in *Fungus* 3e jaarg. nummer 2 blz. 18.

gevoeligheid, blijvende of toevallige praedispositie van den patient. Omtrent den aard der werkzame bestanddeelen is nog maar zeer weinig bekend, onmogelijk is het niet, dat de beide bedoelde rubrieken in elkander overgaan en wisselende hoeveelheden der giftige bestanddeelen een rol spelen. Over het algemeen kan men echter wel zeggen, dat er onder de zwammen, tot de tweede rubriek van Roch behoorende, voorkomen, welke constant een giftige werking uitoefenen, onafhankelijk van de persoon.

De hiertoe behoorende paddenstoelen zijn talrijk en de vergiftiging in verband met het bovenstaande zeer wisselend in hevigheid.

Doodelijk verloop is zeldzaam.

Hiertoe behooren: *Tricholoma Georgii*, die onder onbekende omstandigheden, vooral in het najaar, giftig zijn kan; *Psalliota xantheroderma*, die zeer dicht staat bij *Ps. campestris*; *Amanita junquillea*, die vergiftiging schijnt te hebben veroorzaakt, die niet op rekening kan komen van verwisseling met giftige amanita's, *Tricholoma tigrinum*; *Lepiota helveola*; vele *Clavaria*'s, die zeer sterk purgeerend kunnen werken, b.v. *Cl. botrytis*, *lutea*, *formosa*, *aurea*, *stricta*; *Scleroderma vulgare* en verschillende *Boleten*, met name *B. calopus* en *satanas*. Verder alle giftige *Russula*'s en *Lactarii*, o.a. *Russula emetica*, *nitida*, *queletii*, *rubra*; *Lactarius insulsus*, *plumbeus*, *pubescens*, *pyrogalus*, *rufus*, *torminosus* en *zonarius*.

Tot de meest giftige in deze rubriek behoort de *Entoloma lividum* en de *Clitocybe (Pleurotus) olearia*.

Doodelijke vergiftigingen vind ik opgegeven voor *Entoloma lividum*, *Boletus calopus*, *Lepiota helveola*, en *Stropharia coronilla*. Bij sommige dezer zwammen heeft men gemeend het voorkomen van muscarine te moeten aannemen, b.v. bij de giftige *Russula*'s en *Boleten*. De vergiftiging zou dan een gemengde zijn en een overgang vormen tot de derde rubriek van Roch: zwammen, die op het zenuwstelsel werken door de aanwezigheid o.a. van muscarine.

Zooals bekend is, komt deze stof voor in de vliegenschwam; de giftige eigenschappen daarvan worden grootendeels toegeschreven aan het voorkomen van deze stof, ten onrechte, zooals meer en meer bleek, want het beeld van een vliegenschwamvergiftiging komt niet overeen met een muscarine-vergiftiging. De ontdekker van het muscarine, Schmiedeberg heeft hierop zelf trouwens reeds gewezen; hardnekkig vindt men deze opvatting echter terug in vele leerboeken over vergiftleer.

Een vergiftiging met vliegenschwam kenmerkt zich in het overgroot aantal der gevallen door excitatieverschijnselen. Reeds spoedig na het gebruik treedt de zgn. muscariaroes op, zich uitende in dronkenschap verschijnselen, gepaard gaande met

duizeligheid en gezichtsstoornissen. In hevige gevallen kan dit gaan tot een stadium van uiterste agitatie, met delirium en gevaarlijke uitingen van woede.

Daarop volgt een toestand van verdooving, zware slaap of coma, overgaande, na het ontwaken, in een spoedig optredend herstel. De dronkenschap is in de meeste gevallen een vroolijke, zelden een zwaarmoedige. Gastro-intestinale verschijnselen komen gewoonlijk in lichten graad, niet constant voor. Er zijn gevallen bekend, waarin de patient, na herstel, zich volkomen zijn dronkemansvisioenen herinnert als herinnering aan een staat van volkomen gelukkig zijn; met visioenen van schitterende reizen en tooverachtige lichteffecten.

Dit komt overeen met hetgeen men weet uit de verhalen omtrent de Kamtschadalen enz. uit Oost-Siberie, die de vliegenzwam als exciteerend en verdoovend middel gebruiken, zooals anderen alcohol en opium. De verschijnselen verdwijnen spoedig, door onveranderde afscheiding van het vergift in de urine, die dan ook door de genoemde stammen, wien men oeconomischen zin niet kan ontkennen, voor hetzelfde doel nogmaals wordt gebruikt. Bijna zonder uitzondering volgt, hoe hevig de verschijnselen ook waren, volledig herstel, meestal binnen 24 uur. Slechts één geval is bekend met doodelijk verloop in coma, na 6 uur.

Daarnaast komen gevallen voor, waarbij de maag-darm-verschijnselen overheerschen, met braken en diarrhé. Gewoonlijk ontbreken daarbij de excitatie-verschijnselen ook niet geheel, welke kunnen gaan van duizeligheid, verblindings, opgewondenheid, krampen, tot de geschetste roes.

In Amerika heeft Ford gevallen beschreven, die zeer licht verlieden, en waarvan de verschijnselen bepaald anders waren en zich bepaalden tot sterken speekselvloed en zweetafscheiding, gepaard gaande met onbehaaglijkheid en misselijkheid, verschijnselen van muscarine-vergiftiging. Ponchet, Harmsen, Roch, hebben er reeds op gewezen, dat de verschijnselen bij vergiftiging met vliegenzwam niet dezelfde zijn als die bij muscarine-vergiftiging. Sartory en Maire konden dit door het dier-experiment bevestigen. Men moet derhalve aannemen, dat er naast muscarine nog een ander giftig bestanddeel in de vliegenzwam voorkomt, dat de excitatie-verschijnselen te weeg brengt. Ook het gift, dat de vliegen doodt en dat uitsluitend in de hoedhuid voorkomt, is verschillend, het is vluchtig en verdwijnt bij het drogen. Muscarine veroorzaakt: Speeksel- en zweet-secretie, verlangzaming van den hartslag, cyanose, pupilvernauwing, veelal depressie met behoud van het volle bewustzijn. Excitatie ontbreekt geheel. Harmsen berekent als de dosis letalis voor een volwassen man 0,525 gram; daaruit zou volgen, dat, indien muscarine het eenige gift was in de vliegenzwam, daarvan 4 kg voor een letale intoxicatie vereischt zou zijn.

Met de cijfers van andere onderzoekers komt men tot 2—8 kilo!

Alleen de bovengenoemde gevallen van Ford zouden op zuivere muscarine-vergiftiging terug te brengen zijn. Reeds Schmiedeberg, de ontdekker van het muscarine, neemt daarom daarnaast een andere base aan: muscaridine; de experimenten zijn echter onvoldoende. Kobert wijst op de overeenkomst der verschijnselen met die van atropine-vergiftiging en onderstelt een zwam-atropine, dat hij trachtte te isoleeren. Harmsen kon aantonen, dat na de verwijdering van muscarine, de giftige eigenschappen grootendeels gebleven waren, en noemt de tweede stof: zwam-toxine.

Men neemt dus naast muscarine een myceta-atropine aan, waarvan de werkzaamheid ontwijfelbaar is, doch waarvan men overigens nog zoo ongeveer niets weet. Het gehalte aan muscarine in de vliegenzwam is de laatste jaren gebleken zeer gering te zijn. Zoo vond Sartory van 8—28 mgr per 100 gram. De muscarine is hoofdzakelijk gelocaliseerd in de huid, wat minder in den hoed en den bol, ontbreekt in den steel.

De giftigheid van de vliegenzwam varieert zeer naar de groeiplaats en het jaargetijde. Soms is deze zoo gering, dat de zwam als eetbaar geldt. Men vindt daaromtrent de meest tegenstrijdige berichten; de mogelijkheid van aequivaleeren der twee volkomen antagonistisch werkende bestanddeelen (zwam-atropine en muscarine) kan daarbij een rol spelen. Authentieke, zeer ernstige intoxicaties zijn zoo vele bekend, dat aan de giftigheid niet valt te twifelen.

OVER EETBAARHEID VAN ZWAMMEN

Prof. Dr. J. Valckenier Suringar zendt ons 't volgende oordeel over de eetbaarheid van paddenstoelen. Prof. Suringar wekt een deskundig lid van onze vereeniging op, hiernaast een moderne pendant beschrijving te plaatsen van gelijke lengte en factorenbehandeling. We twifelen er niet aan, of iemand, die het pro wil uitspreken, zal hieraan voldoen, gebruik makende van de inmiddels gewonnen vorderingen der wetenschap.

Het oordeel over paddenstoelen kan verschillend zijn. Hieronder volgt er een:

Paddenstoelen zijn uit de overblijfselen der ontbinding van planten en dieren voortgebracht. De vraag, of ze voedend vermogen hebben, verdient nader onderzoek. Het vaste gedeelte is in verhouding tot de hoeveelheid water zeer gering; bij een aardappel blijft $\frac{1}{4}$ vaste stof over, bij paddenstoelen 5 maal minder, dus al zeer weinig.

Sommige scheikundigen houden de paddenstoelen alleen daarom

voor een goed voedsel of schrijven hun voedend vermogen alleen daar aan toe, dat ze veel stikstof bevatten; dit gevoelen is zoo vreemd, ja zoo ongerijmd, dat het nauwelijks aanhaling en wederlegging verdient. Vooreerst toch fitten alle schadelijke eigenschappen der vergiftige paddenstoelen in hun stikstofhoudende, vlugge, en in water of andere vochten oplosbare bestanddeelen; van deze moeten de paddenstoelen vooraf bevrijd worden, zullen ze eetbaar zijn; en wat daarna overblijft, bevat nauwelijks nog stikstof, want er is gevonden, dat de aldus gezuiverde fungine in samenstelling geheel overeenkomstig is met de zuivere cellulose, die geen stikstof bevat.

Wie moet al verder hier niet denken aan al de organische vergiften uit het dieren- zoowel als uit het plantenrijk, die meest alle door een groote hoeveelheid stikstof gekenmerkt worden, in narcotica, alcaloïdea, de voortbrengselen der rotting, de Miasmata paludosa, bedorven vleeschspijzen; met al welke stoffen paddenstoelen derhalve te vergelijken zijn. Bij de beoordeeling van goed voedsel komt het niet zoozeer aan op het meer of min der elementaire grondstoffen, dan wel op het geheele samenstel der zelfstandigheid, zooals die alleen in de hooge bewerkte levende lichamen, hetzij dieren of planten, door levende organen, wordt bereid en afgescheiden.

Welnu, in paddenstoelen kan die bereiding van onderscheidene gezonde voedsels niet gebeuren. Zij zijn noch planten, noch dieren; wel rangschikt men ze onder het plantenrijk, doch daardoor is men tot de dwaling vervallen te veronderstellen, dat ze ook in aard en wezen met de planten overeenkomen. Men had beter gedaan, ze niet tot een der drie aangenomen rijken te betrekken, maar afzonderlijk, als een vierde rijk te beschouwen. Zij bezitten het vermogen niet, hunne eigen sappen en voedsels te bereiden en daaruit andere en trapsgewijs weder andere organen en zelfstandigheden te doen ontstaan; zulke hoogere levensverrichtingen missen ze ten eenen male; ze bestaan uit en worden gevoed door de voortbrengselen der ontbinding, gisting en rotting van doode planten en dieren, zij bevatten die zóó, als zij die ontvangen hebben, zonder ze werkelijk te veranderen of tot andere voedende stoffen om te zetten.

Hun bestaan mag dus ook nauwelijks, in physiologischen zin, leven genoemd worden. Hun weefsel is een product van ontbinding, uit een dik, slijmachtig vocht tot een viltig weefsel samengesteld; hun groei is niet anders dan voortgang dier ontbinding, waarmede ze begonnen zijn...

Zoo was het oordeel van den beroemden hoogleeraar Prof. Dr. C.G.C. Reinwardt, ongeveer in 1840. Waarschijnlijk at hij geen paddenstoelen!

J. VALCKENIER SURINGAR

VOORJAARSVONDSTEN

Op den 12den Mei jl. bracht een buurjong, Jaap van Sonsbeek (die, zooals blijken zal, als padvinder hiermede zijn dagelijksche goede daad verrichtte) mij een helvella-achtige zwam, welke hij in vaders tuin in de aarde tusschen scheuten van *Funkia* aangetroffen had. Helaas ontbrak de steelbasis. Na Jaap eerst het onzakelijke van een dergelijk afplukken te hebben aangetoond, gingen wij den steelpoot ophalen en werd deze met een houtje in den hollen steel weer aangezet. Gezien den vrijen klokhoed, mocht ik het voorwerp tot de Verpa's rekenen, maar dit zag er toch anders uit dan het bekende Vingerhoedje, dat wij toevallig eenige dagen te voren in een tiental exemplaren in de duinen tusschen Egmond en Bergen goed hadden waargenomen en bestudeerd. Deze tuin-Verpa was 9 cm hoog en fors van bouw, had een vleezigen, grof geplooiden of gelobden, verder gladden hoed en een bruinachtig-oranjekleurigen, fijngeschubden steel. De kleur van den hoed was donker olijfbruin, dat in donker roodbruin overliep. De vorm van den hoed was een afgeknotte pyramide, met een breedte en hoogte van $3\frac{1}{2}$ cm. De duin-Verpa, het Vingerhoedje = *Verpa digitaliformis* is slanker, heeft een geelwitten steel en een leerachtigen, bijna niet-geplooiden doch fijn-gerimpelden, helbruinen conischen klokhoed. Dus toen maar naarstig geprobeerd achter den waren naam te komen van dit interessante ding. Ricken's *Vademecum*, die schitterende voorloopige vraagbaak, gaf geen bevredigende oplossing. Costantin et Dufour vermeldt alleen maar *Verpa digitaliformis*. In de *Iconographie van Juillard-Hartmann*, welk plaatwerk in quantiteit van het afgebeelde tracht tegemoet te komen aan de qualiteit der prentjes, vond ik op planche 249 warempel eene afbeelding met den naam *Verpa Krombholzii* (Boudier), die vrij aardig strookte met het gevonden ding. Dus nu verder gezocht bij de oorspronkelijke beschrijvers. Boudier beeldt beide genoemde Verpa's af, doch de afbeeldingen gelijken veel op elkaar. Het oorspronkelijke werk van Krombholz (in de Bibliotheek van Teijler's Museum) geeft echter een soort onder den naam *Verpa helvelloïdes* — *Faltenschwammähnliche Verpa*, die in beeld identiek schijnt te zijn met deze Alkmaarsche vondst. Boudier heeft het ding blijkbaar omgedoopt om den oorspronkelijken auteur in herinnering te houden. Rabenhorst (Rehm) wijdt in zijn bekende werk uitvoerige beschouwingen aan deze Verpa's en de literatuur hierover. Zijn slotsom is: „Wahrscheinlich beruhen alle Unterschiede nur auf veränderten, örtlichen Wachstumsbedingungen." In casu zou dit kloppen, b.v. het dorre duin tegenover den vetten tuin. Het komt mij echter voor, dat de habitus van beide verschijningen, die ik nu toevallig kort achter elkaar zag, te veel verschilt om tot één soort te besluiten. Microscopisch is er ook eenig onderscheid,

daar o.a. de sporen van *V. Krombholzii* m.i. gladder zijn dan die van het Vingerhoedje. Het is echter héél goed mogelijk, dat men bij beschouwing van vele exemplaren tot een andere opinie komt. Maar het is blijkbaar een zeldzame vondst. Wij moeten er in het voorjaar goed naar uitkijken en eventueel andere vindplaatsen (ook als deze nu reeds bekend mochten zijn) in „Fungus” vermelden.

Uit een goed bemesten tuin met puin in den grond werden eenige typische exemplaren aangebracht van de zgn. Kapjesmorielje = *Morchella rimosipes*, die in de „Krite” Alkmaar ook nog onbekend was.

Alkmaar, zomer 1932.

Ir. A. C. S. SCHWEERS.

WAARNEMINGEN

Phaenologische waarnemingen.

Evenals het vorige jaar organiseert de Ned. Jeugdbond voor Natuurstudie weer een zgn. Paddestoelendag op 9 Oktober a.s., waarop de leden der verschillende afdelingen de paddestoelenflora rond hun woonplaats inventariseeren, zoodat op deze wijze een overzicht wordt verkregen van de stand der zwammenflora in ons land op die datum. Daar er ieder jaar op dit tijdstip een dergelijke „steekproef” wordt genomen, komt men zodoende in het bezit van een voor de phaenologie niet onbelangrijk vergelijkingsmateriaal. Teneinde de beschikking te verkrijgen over een zo uitgebreid mogelijk materiaal zal de medewerking van de leden der Mykologische Vereniging op hoge prijs worden gesteld.

De bedoeling is in 't kort het volgende:

Op 9 Oktober wordt zoveel mogelijk de paddestoelenflora van een gebied in of bij uw woonplaats geïnventariseerd, welke aantekeningen u met een korte terreinbeschrijving (aard van de begroeiing enz.), opmerkingen over de regenval, over het aantal der gevonden soorten enz. opstuurt aan ons medelid Kees Andriessse, E 342 Rijksweg, Eefde (Gld.).

Een verslag over de binnengekomen inzendingen volgt in „Amoeba”, het orgaan van de N.J.N.¹⁾ De gegevens worden, evenals het vorige jaar ter beschikking van de Ned. Phaen. Ver. gesteld.

Voor nadere bijzonderheden mag ik korthedshalve verwijzen naar het verslag van de paddestoelendag van 14 Okt. 1931 in Amoeba van April 1932, blz. 56 e.v., terwijl ik zelf ook gaarne bereid ben inlichtingen te verstrekken.

KEES ANDRIESSE.

¹⁾ Dit is nu nog eens je ware! De jongeren, die 't door ouderen aangegeven werk opvatten, en we willen hopen — tot een belangrijk werk uitbouwen. We hopen, dat velen hieraan mee willen doen, en zich de accuratesse, die zoiets vereischt, eigen maken. Red.

Nog eens de Zeeden-Mycena.

Reeds eenige malen werd over deze mooie Mycena (*M. Seynii*) in Fungus geschreven, o.a. in het vorige nummer door den heer Boting. Het is waarschijnlijk, dat deze zwam nog op verschillende plaatsen in ons land op de kegels van de Zeeden (*Pinus maritima* = *P. Pinaster*) zal opduiken en ondergeteekende zou gaarne verschillende gegevens daarover ontvangen, o.a. vindplaats, datum, ook eventueel van vorige jaren, aantal en soort kegel. Een uitvoerige beschrijving van de soort staat in de Mededeelingen van de Vereeniging XVI—XVII, pag. 207. Mocht men toch nog twijfelen aan de determinatie of aan de kegelsoort, dan houd ik mij voor materiaal ter onderzoek aanbevolen. Het is ook van belang te weten of deze Mycena nog op aan den boom hangende kegels voorkomt. Let daar eens op!

In bovengenoemde Mededeelingen wordt ook vermeld, dat deze paddenstoel op de gewone Den zou voorkomen. Uit de inmiddels met den Heer G. L. van Eyndhoven gevoerde correspondentie is echter gebleken, dat de in 1927 te Aerdenhout door hem op de kegels van de gewone Den gevonden paddenstoel een geheel ander ding geweest is, zoodat de naam Zeeden-Mycena wel degelijk recht van bestaan heeft.

Wageningen.

A. J. P. OORT.

De ruwsporige Psilocybe foenisecii (Pers.)

Na enkele flinke regenbuien, die een eind maakten aan de drog- weken in 't begin van Juli, stonden op een goeden morgen de pas geknipte Veendamsche gazons en grasranden vol met kleine bruine paddenstoeltjes, gezellig in grootere of kleinere troepen bij elkaar groeiend. Het leek een echte invasie, zoo plotseling verschenen ze bij massa's tegelijk. In alle mogelijke stadia van ontwikkeling kon ik ze verzamelen, van speldeknopgroote jonkies op een draad-fijn steeltje af tot oudjes van dagen met een hoedje van hoogstens 2 cm, bruin met meest donkerder rand en een tot 6 cm lange grijsbruine, zijdeachtig glanzende, holle steel. 't Bleek een *Psilocybe* te zijn en wel *Ps. foenisecii* (Pers.), een overigens niet algemeen voorkomende soort.

Verschillende vertegenwoordigers van dit purpursporige geslacht zijn vrij lastig uit elkaar te houden, maar de zoo juist genoemde heeft een bijzonder kenmerk, dat echter alleen onder de microscoop is te zien, en waardoor ze zich onderscheidt van alle andere. De sporen nl., die vrij groot zijn en bij doorvallend licht geelbruin gekleurd, vertoonen een fijn netwerk van donkere lijntjes met lichtere partijen ertusschen, wat veroorzaakt wordt door de aanwezigheid van korreltjes of wratjes aan de oppervlakte, welke waarschijnlijk weinig prominent zijn, want aan den rand is daarvan vrijwel niets te zien. Alle andere *Psilocybe*'s hebben gladde

sporen. Wil men dus de ruwsporige *Ps. foenicicium* met zekerheid herkennen, dan is 't van belang, om op deze typische bijzonderheid te letten.

DE VEYE.

Lysurus australiensis weer gevonden!

De heer P. Siebering, onderwijzer te Kielwindeweer (gem. Hoogezand), zond mij omstreeks half Juli eenige prachtige exemplaren van de sterkopstinkzwam (zie *Fungus* 3e Jrg. Nr. 1). Op mijn verzoek heeft hij daarna met zeer veel zorg een aantal jonge stadia verzameld en opgezonden, die thans nog in studie zijn. In 't volgende „*Fungus*“-nummer nadere mededeelingen over deze vondst. Hier alvast hulde aan den vinder voor de goede zorgen om z'n zeldzame vondst in onze collectie te doen plaatsen.

W. J. L.

BOEKBEOORDEELING

R. HEIM, *Le genre Inocybe*. Uitg. Paul Lechevalier et fils, Parijs, 1931.

Geen volledig overzicht van dit moeilijk geslacht, noch zelfs een vereeniging van de Europeesche of Fransche soorten, zal de mycoloog in dit werk aantreffen. Daarentegen zal hij vinden een groot aantal soorten op zóó voorbeeldige wijze bestudeerd, beschreven en geteekend, gelijk van dit geslacht nog nimmer geschiedde. Hier nu eens niet een dorre of weinig kritische opsomming van literatuurgegevens, evenmin een overhaast en slordig doorwerken van een uitgebreid materiaal, doch een minutieus onderzoek, waarbij vooral ook de microscopische eigenschappen zeer tot hun recht komen.

Heel jammer is het, dat H. nog niet een aantal jaren gewacht heeft, alvorens tot publicatie over te gaan. De bekendheid met een nog groot aantal soorten, de nauwkeuriger kennis omtrent de geweldige variabiliteit der soorten onderling, zouden het vaak mogelijk gemaakt hebben de grenzen te verscherpen, of ook thans nog bestaande grenzen op te heffen. De eenheid zou erdoor gewonnen hebben; de legplaat om van het mozaiek een beteekenisvol geheel te maken heeft Heim nog niet gevonden. De verbrokkeling in „stirpes“ lijkt me vaak ondoeltreffend en verwarrend; wat soms m.i. gescheiden behoorde te zijn, wordt vaak op zwakke gronden en naar oppervlakkige kenmerken vereenigd; wat verwantschappelijk elkaar nabij staat, wordt daarentegen soms uiteengerukt. Voor een beginnening, dunkt me, heel moeilijk zich „erin te werken“. Een keurige collectie gekleurde platen aan het eind zullen echter ook hem in vele gevallen op het goede spoor brengen, en aan alle twijfel een einde maken.

Wie nader met het geslacht *Inocybe* wil kennismaken, moet beginnen met dit werk van Heim te raadplegen.

H. S. C. HUYSMAN.

KORT VERSLAG OVER DE ALGEMEENE LEDENVERGADERING OP ZATERDAG 9 JULI TE UTRECHT GEHOUDEN

De vergadering, welke door 23 leden werd bij gewoond, werd door den voorzitter geopend met een woord van hulde en dank aan de nagedachtenis van de overleden leden Vuyck en Fabius. Medegedeeld werd, dat van een excursie den volgenden dag moest worden afgezien, wegens het ontbreken van paddenstoelen. De voorzitter doet mededeeling van de oprichting van een contactcommissie tot behoud van natuurschoon, waartoe de Mycologische Vereeniging toetrad. De rekening en verantwoording van den penningmeester werden accoord bevonden en den functionaris décharge verleend. De verslagen van den waarnemenden secretaris over 1930—'31 en 1931—'32 werden goedgekeurd, evenzoo die van den bibliothecaris, conservator, redactie van Mededeelingen en Fungus. Gekozen werd tot lid van het bestuur de heer G. Th. van Dam, die de functie van secretaris zal vervullen; herkozen werd de heer Dr. H. A. A. v.d. Lek. In de commissie voor de Mededeelingen werd benoemd de heer Ir. P. J. Hoogland en herbenoemd de heer M. A. Donk.

In de plaats van wijlen de heer Fabius werd als redacteur van Fungus benoemd de heer G. D. Swanenburg de Veye, terwijl de heer Dr. A. F. M. Reynders zich bereid verklaarde nog gedurende 1 jaar lid van de redactie te blijven.

Besloten werd Fungus ook gedurende het jaar 1932—'33 voort te zetten, waarvoor een bedrag van f 400.— werd toegestaan. Voor de eerstvolgende Mededeelingen, die ongeveer aan het einde van het vereenigingsjaar zullen verschijnen wordt f 800.— toegestaan. Ten opzichte van Fungus zal gestreefd worden naar een wat meer wetenschappelijken inhoud. Naar aanleiding van uit den boezem der vergadering naar voren komende wenschen om Fungus en Mededeelingen te vereenigen, en het resulterende blad periodiek meermalen 's jaars te doen verschijnen, ook ter opname van de vereenigingsdata, ontspint zich een discussie, waaruit blijkt, dat men zuiver wetenschappelijke bijdragen daarbij als afzonderlijke publicaties zou wenschen toegevoegd te zien. Besloten wordt het advies van de redacties van Mededeelingen en Fungus daaromtrent te vragen, neergelegd in een goed omlijnd plan, dat bij het bestuur voor het einde van 1932 in te dienen zal zijn.

Tot secretaris van de tentoonstellingscommissie wordt benoemd de heer Lubberts te Hilversum. De begrooting van den penningmeester wordt goedgekeurd. De verwachting wordt daarbij uitgesproken, dat het tot 220 gedaalde ledental niet verder zal afbrokkelen, anders zal over de vastgestelde begrootingsposten gedeeltelijk een beroep moeten worden gedaan op den dienst '33-'34.

Besloten wordt in het najaar van '32 een tweedaagsche ledenexcursie te houden, waarvoor genoemd worden Ruurlo en Gorssel. Het bestuur zal deze in Fungus aankondigen.

Tenslotte houdt de heer Dr. Reynders een met belangstelling aangehoorde en zeer gewaardeerde voordracht over de ontwikkeling en weefselleer der Basidiomyceten, met talrijke lichtbeelden, welke gedeeltelijk op eigen onderzoek berustte en waarover een publicatie in de Mededeelingen zal verschijnen. De heer Hoogland toont nog culturen van Schizophyllum, Lentinus squamosus en Hydnum erinaceum.

DE VOORZITTER.

De Société Mycologique de France houdt haar „session générale de 1932" te Nancy-Metz-Lunéville van Maandag 26 Sept. tot Zondag 2 Oct. Het programma is uitgewerkt door M. R. Maire, en kan ter inzage verkregen worden bij de redactie van Fungus.

The British Mycological Society houdt haar „annual meeting" in 1932 te Haslemere, Surrey, van Maandag 19 Sept. tot Zaterdag 24 Sept. Programma ter inzage.

MEDEDEELINGEN VAN HET BESTUUR

Algemeene ledenexcursie der Nederl. Mycologische Vereeniging op Zaterdag 1 Oct. en Zondag 2 Oct. en bij voldoende deelneming Maandag 3 Oct. 1932 te Ruurlo.

Naar aanleiding van het besluit der algemeene vergadering om een najaarsexcursie te houden, deelt het bestuur mede, dat deze is vastgesteld op bovenstaande data te Ruurlo. Het bestuur noodigt de leden uit daaraan deel te nemen, terwijl gasten van leden welkom zullen zijn.

De eerste excursie zal gehouden worden op Zaterdag 1 Oct. te 2 uur in de bosschen van huize Ruurlo. De verdere tochten zullen ter plaatse worden bekend gemaakt. De pensionprijs in het hotel „Avenarius" bedraagt f 4.— per dag. Aanmelding tot deelneming wordt ingewacht bij Dr. J. S. Meulenhoff, Ruychrocklaan 30, den Haag, vóór 28 Sept. Reeds Vrijdagavond 30 Sept. zullen enkele leden te Ruurlo aanwezig zijn. Zij, die over een auto beschikken, worden verzocht deze ter beschikking te stellen, terwijl medenemen van een fiets voor een gedeelte der deelnemers aanbeveling verdient. Het gevonden materiaal is in het hotel Avenarius te bezichtigen.

Tot ons leedwezen ontvingen wij van den heer G. Th. van Dam het bericht, dat hij zijn benoeming tot secretaris niet kan aannemen.

In verband daarmee zal tijdens de excursie te Ruurlo op 1 en 2 Oct. a.s. een algemeene ledenvergadering worden gehouden, en wel op Zaterdag 1 Oct. te 6 uur in hotel Avenarius, Ruurlo, ter verkiezing van een secretaris.